

при основитѣ на могилата. Но никое отъ тѣхъ не се нараняваше, защото земята бѣше покрита съ мека постилка.

Камбаната заби за отпускъ. Тритѣ братчета бърже грабнаха шейнитѣ си и се затекоха къмъ дома, за да изпрѣварятъ баба си. Скоро стигнаха въ къщи и се наредиха пакъ около огнището. Слѣдъ малко дойде и баба имъ.

— Кой отъ васъ е излязълъ отъ къщи? — извика тя още отъ вратата.

— Никой, отговориха едногласно всички.

Всѣки криеше постѣпката си, но по бузитѣ имъ бѣ кацнало едно червено птиче, което ги издаде до единъ: това бѣше червенината, която студениятъ вѣтъръ бѣше направилъ по страни-тѣ имъ.

— На непослушни дѣца, кравайчета не давамъ, каза бабата и скри въ дулапа нѣщо свито въ бѣла книга.

— Прости ни, бабо, ние вече ще те слушаме, извикаха дѣцата и скочиха да цѣлуватъ рѣка.

— Прощавамъ ви, но още веднажъ да слушате. Слѣдъ това отвори дулапа и имъ подаде по едно кравайче.